

KOZALAK

Kültür – Sanat - Edebiyat

Furkan GÜRCAN ANNEME DAİR

O; melek yüzlü, yeşil gözlü, esmer tenli, kalem kaşlı güzel bir hanımdı.

En sevdiği şey ise bizlere tatlı tatlı naz yapmaktı. Babam onu güldürmeyi sever ve kırdığında, üzdüğünde ise gönlünü almayı bilirdi.

“Ben senden önce ölürüm, bu çocuklara iyi bak.” der, duraksar, uzun uzun uzaklara dalardı.

Babam ise:

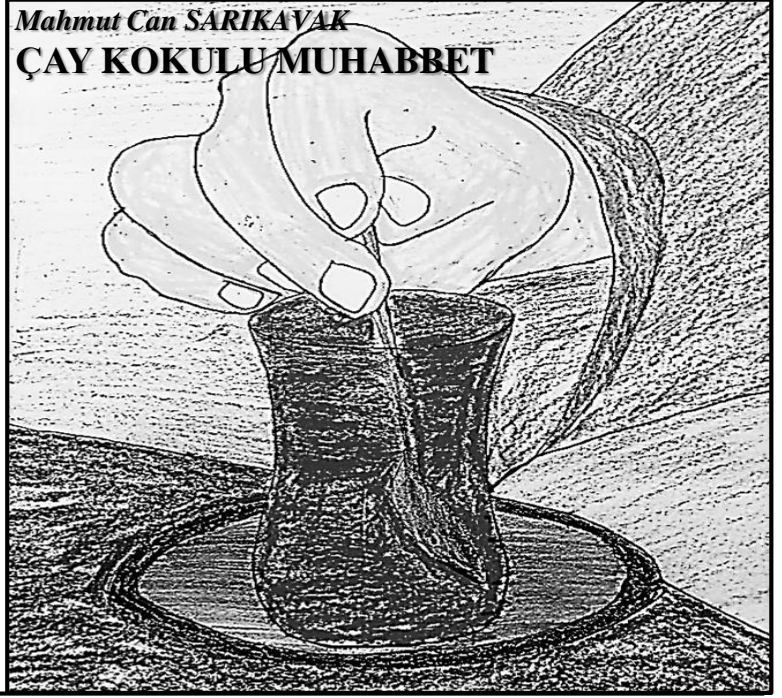
“Ben senden önce ölürüm hanım.” der şakayla karışık konuyu değiştirirdi.

Zaman annemi haklı çıkardı. Babamdan önce vefat etti. Zor günlerdi ama biz yıkılmadık. Çünkü başımızda babam vardı. Allah’a çok şükür bizi anlar, dinler, elinden geldiğince isteklerimize yetişmeye çalışır.

Canım annem, Allah’a emanet ol. Seni çok seviyorum. Hani derler ya evin direği babadır diye, evin direği annedir aslında.

Bir gülüşü, bir bakışı için neler neler verirdim. Kaybetmeden değerini anlamak, yanımızdayken kıymetlerini bilmek gerek annelerimizin.

Mahmut Can SARIKAVAK ÇAY KOKULU MUHABBET

Şeyma Nur ERKOÇOĞLU DİLEK ZAMANI

Ben bir mavi olmak isterdim. Masmavi ve olabildiğince uçsuz bucaksız. Bazen göçmen kuşların yuvası, bazen gökkuşağının durağı, geceleri yıldızların barınağı.

Bana bakınca insanın içinin açılmasını isterdim. Üzgün olduğum zamanlarda ise kendimden geçercesine ağlamak ve yeryüzüne yağmur yağdırmak isterdim. Hep bulutlu ve kapalı olmazdım tabi tüm kainat neşelensin diye güneş açardım. Öğle sıcağımla yakıp kavurmazdım, ılık ılık eserdim. İnsanların içinini ısıtır, ağaçlara renk verir, çiçeklerin açmasını sağlardım. Her yeri yeşillikle donatırdım. Umut olup açardım çölleşmiş yüreklerde.

Her şeyin zıddıyla var olduğu şu alemde bazen ben de kötü yüzümü gösterirdim. Kopardığım fırtınalarla tüm Kirlenmişlikleri yok ederdim. Böylelikle güzel bir kubbe altında iyilikler yaşardı. Sadece gündüzleri değil geceleri de uyanık olmak isterdim. Yıldızlara ve aya da kol kanat gererdim.

Ben mavinin her tonunu barındıran sevgisi hiç bitmeyen aydınlık bir gökyüzü olmak isterdim.

Altay KUTSAN BİR DE BİR OLSUN

Gül eyle yüzün, gül açsın gönlümüz
Bir de dilin, bir olsun ömrümüz...
Sev say herkesi, tutulsun ki sözümüz
Anı yaşa ki, güzel olsun günümüz.

Gönülden bak ki utansın gözümüz,
Kalbinden sev ki şenlensin yüzümüz.
Öyle bir an ki adımı, duysun sultanımız
Öyle bir bak ki bana büyülensin aşkımız...

Semanur EREN GÜNCEYE SIRLAR

Güneşin başka iklimleri aydınlatmaya; başka gönülleri ısıtmaya gittiği şu saatlerde kağıdı, kalemi elime alıp seninle dertleşmek, yalnızca seninle konuşmak, sadece seni özlemek geçiyor içimden.

Geceleri yatağımın başına gelmiyorsun artık, beni öpmüyorsun. Hani, hep uyumadan önce yanıma gelirdin; benim güzeller güzeli yavrum der, sarılır, üzerimi örter, giderdin. Her gece seni bekliyorum, senin gelip bana sarılmanın hayalini kuruyorum; dayanamayıp, ağlıyorum...

Biliyorum, ağlamama hiç dayanamıyordun; ben ağlayınca sen de benimle oturur ağlardın. Yokluğun yüreğimi o kadar acıtıyor ki kimseye anlatamıyorum. Bana almış olduğun ayıcığıma anlatıyorum hep, seni konuşuyoruz; bir tek o dinliyor beni.

Olmuyor anne, yokluğun canımı acıtıyor. Sen varken çok kolaydı her şey, herkes çok iyiydi. Sen bana hep yalan söyleme, kimseyi kırma kızım, derdin ama şimdi insanlar hep yalancı ve ikiyüzlü. Bu insanların içinde sensiz nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

Sesine dahi hasret kaldım. Hani küçükken en çok kimi seviyorsun? diye sıkıştırıp dururdum seni. Ağzından "seni" cevabını alana kadar bırakmazdım eteklerini, seni; ablamdan, babamdan, kardeşlerimden kıskanırdım. Hala büyüyemedim. Özlüyorum işte, yokluğuna alışamadım; yılların yükünü çekmiş gibi yorgun ama dimdik omuzlarını özledim.

Yaşamaya gelmişken dünyaya, sıkıldım artık bu rüyadan, uyanmak istiyorum. Mutluluğun sonu hep hüznün olacaksa, ben yaşamak istemiyorum. Ne oluyor bana anne? Sanki ben büyüyorum, hayatın gerçek yüzünü görüyorum. Sanırım tek başıma hayatla mücadele edemeyeceğim. Şimdi çok yalnızım, karanlıklar bastı, seni o kadar özledim ki; meğer hiçbir kucak senin kucağın kadar sıcak değilmiş. Hiçbir acı senin yokluğuna denk değilmiş. Hiçbir hasret senin yokluğın kadar yakmazmış içimi. Rüyalarıma da gelmiyorsun artık, unuttun mu beni? Rüyalarıma gel de sevindir beni; rüyamda dahi sarılsan bana bir kerecik, öpsen o da yeter. Bu gece rüyamda bekliyorum seni. Şu içimdeki özlem az da olsa dinsin.

İçimi bir tek sana yazdığım bu satırlarla rahatlatıyorum; sanki karşımda oturup beni seyrediyorsun. İçimdeki umut hiçbir zaman bitmeyecek, her gece rüyalarımı gel; sen kızının gözyaşlarına dayanamazsın, gelirsin diye umut ediyorum...

Hatice ÜNAL MUTLULUK

“Mutlu olmak istiyorsan gururu bırak, gönüller almaya bak.” demiş güzel Mevlana’mız. Şimdiki insanların yaptığının tam tersini yapmamız gerektiğini söylemiş. Peki, bizler neden böyle davranıyoruz? Neden Mevlana’nın dediği gibi değil de gururumuzla yaşamayı seçiyoruz?

İnsanlar gururlarıyla yaşamazlarsa ezildiklerini düşünüyorlar çünkü kendileri de gururunu bırakan insanları, öyle görüyorlar. Ben her zaman, insanın kendisi nasılsa karşısındakini de öyle gördüğünü düşünmüşümdür. İnsanoğlunun fikri ne ise zikri de mutlaka odur. Belki bazıları bunun tam tersini düşünür. O da onun kendi fikridir. Saygı duyarım, tıpkı gururlarıyla yaşayanlara saygı duyduğum gibi. Saygı duymak demek, onları eleştirmeyip kendi fikirlerimizi söylememek değildir.

Gururlu insanların çoğunun mutlu olmadığını gördüm. Olamadıklarını. Gurur demek aslında engel demektir. Sırf gururu için başarılı birini tebrik etmeyenleri de gördüm. Kendileri başarılı olduklarında tebrik için insanların gözlerinin içine bakanları da. Yaşatmadıklarını dilenmek gibiydi. Acizce...

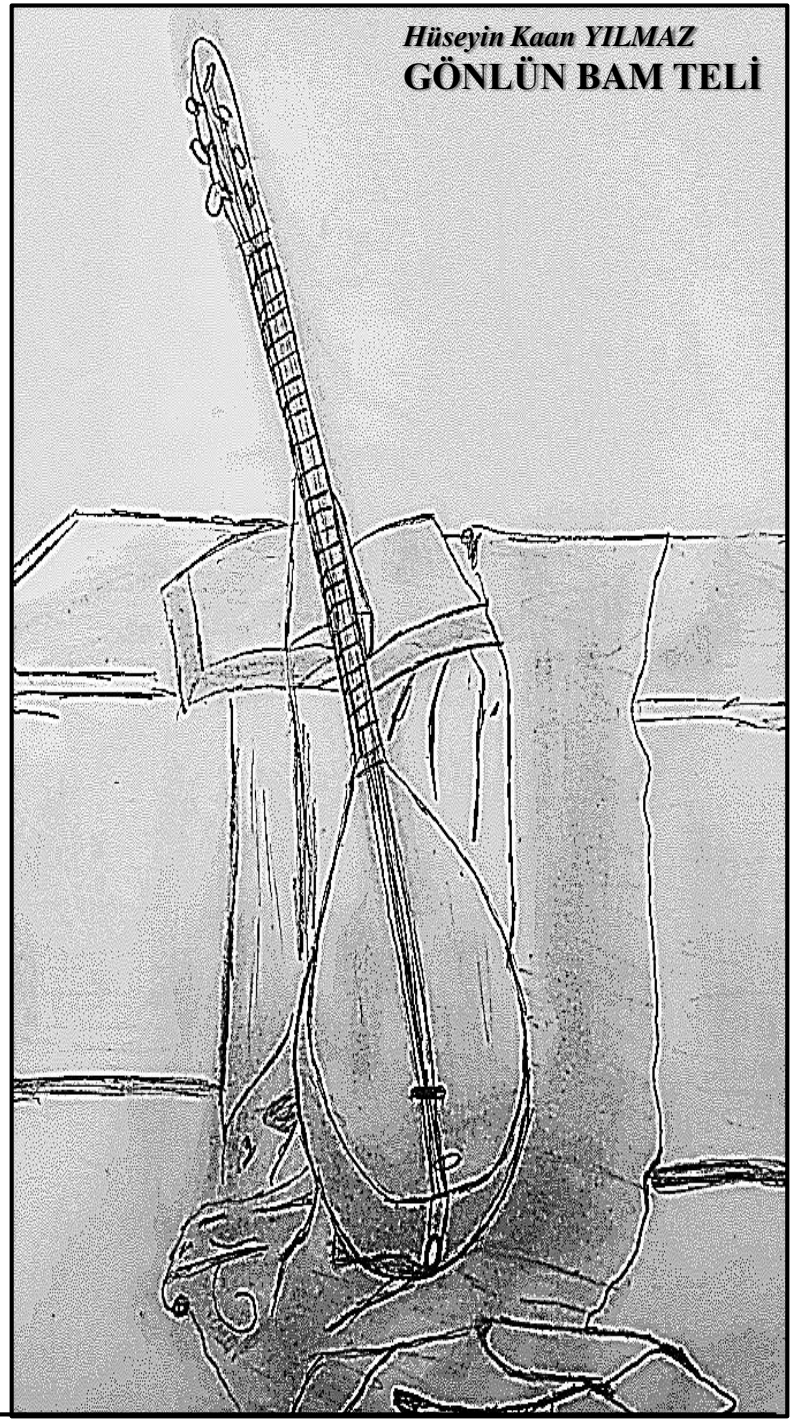
Sırf insanları mutlu etmek için kendilerinden ödün verenler de var. Onlar sanıldığının aksine kullanılmıyorlar. Onları seven, sayan kişiler artıyor. O kişinin başı sıkıştığında hemen koşmak için hazırda bekliyorlar. O istemese de içlerinden yardımcı olmak geliyor.

Nasıl oluyor da insanlar sevmeyi değil sevilmemeyi seçiyorlar? Mutlu yaşamın aksine, herkese kem gözle bakmak zor olsa gerek. Victor Hugo’nun güzel bir sözü vardır: “Hayattaki en büyük mutluluk sevdiğimizimize ikna olmaktır.” Çok anlamlı bir sözdür. Anlayana... Karşındakini sevmeden, ona sevdiğini hissettirmeden, ondan sevgi bekleyemezsin. Sevdiğini anlayamadan mutlu olamazsın. Gururunu bırakmazsan, bunların hiçbirini yaşatamaz ve yaşayamazsın.

Bir insanın gerçek zenginliği, bu dünyada yaptığı iyiliklerdir. Kalplerini kırdığında aldığı gönüllerdir. Mutlu olmak için önce mutlu etmeyi seçtiği kalp zenginliğidir.

Sözü Doğan CÜCELOĞLU’nun güzel bir sözüyle bitirmek isterim; “Mutluluk aramakla bulunacak bir şey değildir. Onu inşa etmek gerekir.”

Hüseyin Kaan YILMAZ GÖNLÜN BAM TELİ

Buse YÜKSEKKAYA HAYATIN ANLAMİ

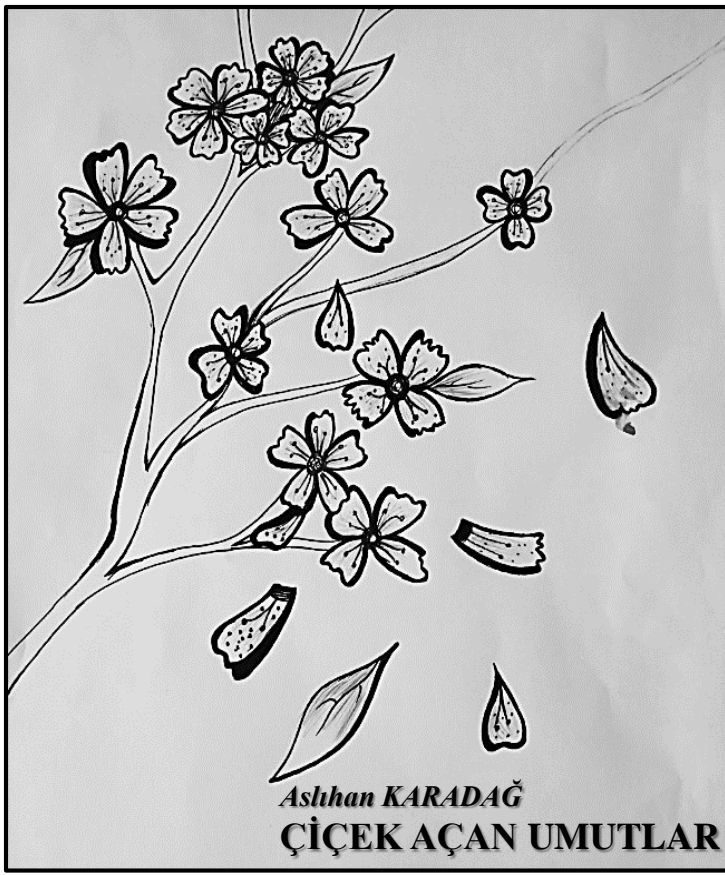
Bazen mutluluğun bize çok uzak olduğunu sanıyoruz. Belki biraz daha ileri gidersem, o kadar karamsarlığa düşüyoruz ki hayal etmeyi bile bırakıyoruz. Ama olur da bir gün gerçekleştiği zaman sonsuz bir mutluluk kaplıyor içimizi. Tam tersi olduğu zaman ise yıkılıp çok acı çekiyoruz değil mi? Şöyle söylemek gerekirse mavi düşünüp siyah yaşamak gibidir hayat. Mutlu olmak için illa büyük bir olayla karşılaşmamız gerekmez ki ya da mutlu olmak her şeye sahip olmak değildir. Sahip olduğun her şeyi yapabilmektir. Hayatı önemli kılan yer de burasıdır. Aslında bazen yolunda gitmeyen şeyler olabilir şanssız olduğunuzu düşünebilirsiniz. Kabul ediyorum ama bu hayatınızı engelleyebilecek bir şey değildir bence. Hayatınızda her gün her şey kötü gitmiyor değil mi? Bir şekilde gülebiliyorsunuz ya da gülmeyi başarabiliyorsunuz. Bu ailenizle olur, arkadaşlarınızla olur, eşinizle olur... Benim size tavsiyem böyle insanları hayatınızdan çıkarmayın, kaybetmeyin gerekirse canınız pahasına sahip çıkın. çünkü öyle insanlar belki de bir daha hayatınıza girmeyecek. Tutunmaya çalışıyoruz iyi ya da kötü belki zordur; pes etmek de istiyor olabilirsiniz, belki de etmişsinizdir. Siz siz olun sorunlarınızdan kaçmayın çünkü sorunlarınızdan kaçarken şunu unutuyorsunuz, unutuyoruz aslında o sorunlar birer gölge gibi sizi takip eder oysa ki. Benim size diyeceğim o ki bazı şeyleri es geçmeyin hele karşınızda sevdiğiniz biri varsa boşverin unuttun bu seferlik tüm hataları...

Muhammed KURNAZ ŞİİR VE ŞAİR

Sanki hiçbir şey değişmemiş,
Donmuş bir kalıpta duruyor zaman,
Ben yüreğimde hala o kıpırtı ve heyecanla bekliyorum
Sanki sen hala yanımdasın.

Biliyorsun, kış yaklaşıyor,
Sen üşürsün şu sıralar bilirim.
Ama şunu bilir misin?
Benim gönlüm sensiz her daim ayaz.

Kötü sonlu bir hikaye olmazmış gibi,
Hep umut dolu sana dair duygular,
Ama sen beni görüyorsun el gibi.
Sen de beni hiç sevmeyeceksin bilirim,
Bir şairin şiirini sevmediği gibi.

Aslıhan KARADAĞ
ÇİÇEK AÇAN UMUTLAR

Semanur EREN

ZAMANIN GÖLGESİ

Bir yol var yürümek gerek ,
Sonuna kadar gitmek gerek ,
Güzel günler var biliyorum,
Canımı yaksa da hayat yaşamam gerek .

Kısa bir öyküdür hayat,
Yılları alıp giderken acımasız zaman
En olmadık zamanlarda ağlatan...
Durur bazen olduğu yerde işte o "zaman "

Göz açıp kapayıncaya kadar,
Alırsın, yüklenirsin gönlüne sevdanı ,acıyı, sevincini...
Uçsuz bucaksız bir zamanın kuytusunda ,
Yanan mum ışığının bitmesiyle erir erir gidersin.

Aslıhan KARADAĞ

Murat Can ELMA **İTİRAF**

Merhaba ben Murat, sizlere bilgisayar bağımlılığım ve benim için olumsuzluklarından bahsedeceğim. Bilgisayarı doğru kullanmayı bilerseniz olumlu yönleri de var tabii.

Bilgisayar bağımlılığım 'Metin2 ' diye bir oyun ile başladı. 5-6 sene önce başladığım bu oyun o kadar güzel geliyordu ki o oyunu oynarken hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Sadece o oyundaki sanal arkadaşlarımla takılıyor onlarla oynuyor ve konuşuyordum. Gerçek hayatımdaki çoğu şeyi reddediyordum; buluşma ve gezme gibi. Oyun beni esir almıştı sanki. Bazı günler on iki saat aralıksız oynuyordum. Bu benim için çok çok zararlıydı. Sabahlara kadar yatmaz, oyun oynardım. Bir zamandan sonra gözlerim bozuldu, gözlük takmaya başladım. Hızla kilo alıyordum buna bir "Dur!" demenin vakti gelmişti. Çünkü günlük hayatımdan o kadar uzaklaşmışım ki okuldan kaçıyor internet kafeye gidiyordum. Derslerim zaten kötüydü. Ailem de bu duruma çok üzülüyordu. Annemle babam benimle her defasında uygun bir dille konuşmaya çalışıyorlardı ama beni incitmemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Bir gün oturup uzun uzun düşündüm.Oyun oynayınca elime ne geçiyordu? Hem zamanımı boşa geçiriyor, sağlığıma zarar veriyordum hem de anne babamı üzüyordum. Derslerimde de çok gerideydim. Bunu anladığımda geç olmuştu. Üniversite sınavları yaklaşmıştı ve ben hiçbir şey bilmiyordum, çok çalışmam gerekiyordu. Çalıştım çalıştım ama yeterli olmadı üniversite sınavı geldi sınava girerken çok umutsuzdum. Sınava girdim 1-2 hafta sonra sonuçlar açıklandı ben bir yeri kazanamamıştım.

Sonra kendi kendime düşündüm "Ben bu oyunu bu kadar fazla oynadım elime ne geçti?" Sadece zaman kaybı. Siz siz olun teknolojiyi gerektiği zamanda gerektiği kadar kullanın.

Sümeyra IŞIK **ERİK AĞACI**

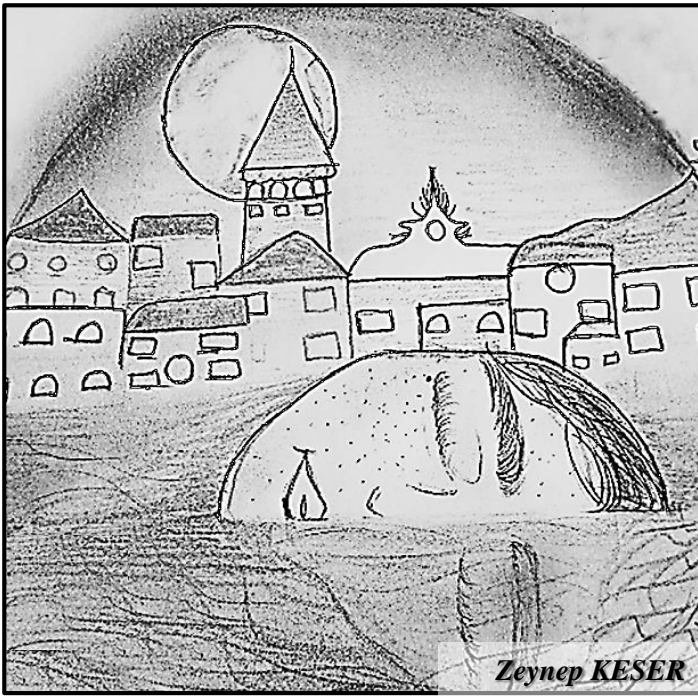
2008-2009 yılları, en güzel yıllarım. Öyle güzel anılarım var ki o anıları hatırladıkça günümüz çocuklarının yaşamlarında renk bulamıyorum.

Üçüncü sınıfa giderken, İmran, Şeyma gibi bazı arkadaşlarımla okul çıkışı koşarak caminin içindeki banklara oturup verilen ödevleri yapardık. Niye ödev yapmak için acele ettiniz diye sorarsanız; üstümüzü değiştirip, dışarı çıkıp oynamak için vaktimiz çok olsun diye. Zaman her gün böyle akıp giderdi. Ellerimiz yara olana kadar top oynardık, ayaklarımız ağrıyana kadar sek sek oynardık ve düşene kadar bisiklet sürerdik. Şimdi bakınca hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını görüyorum.

Hiç unutmadığım ve unutamayacağım bir anımdan bahsedeceğim. Babaannemlerin evinin önünde çok güzel bir erik ağacı vardı. Yaz geldiğinde bol bol meyve verirdi. Yine böyle bir yaz günü okuldan geldik, ödevlerimizi yapıp kıyafetlerimizi değiştirip ekmek arası bir şeyler alıp dışarı çıktık. Babaannem erik almamıza kızdığı için gizlice almamız gerekiyordu. Şansımıza o gün babaannemlerin evi tadilatıydı. Arkası kasalı küçük bir kamyon, boya getirmişti. Boyaları indirdikten sonra kamyonun kasasına tek tek çıkıp, ağaca tırmanıp hiç kimseye görünmeden erikleri toplayıp afiyetle yemiştik. Sonrasında babaannem bize çok kızdı.. Asıl kızdığı şey, erikleri toplamamız değil bize yasaklanan bir şeyi yapmış olmamızdı. Bizi karşısına geçirdi ve "Hayatta en önemli şey dürüst olmaktır. Yaşamınız boyunca yalan söylemeyin ,dürüst olun." dedi. Babaannemin bu sözü hala aklımdadır. O gün yanlış bir şey yaptığım için çok utanmışım ama bu olayın sonunda, ömrüm boyunca bana yol gösterecek kavramı öğrendim: Dürüstlük...

Şimdi dışarıda oynayan çocuk görmek de çok zor söz dinleyen de. Şu sıralar gördüğüm tek şey kaldırımların üstünde tabletle veya telefonla oyun oynayan çocuklar ve çocuklarını dışarı oynamak için çıkartmayan çaresiz anneler...

Eski günler güzeldi. her şeyi eskisi gibi yaşamak da anne babaların elinde Biz şimdi bile yaşıyoruz o anıları. Teknolojinin kurbanı olmayan çocuklar ilerde benim gibi anlatabileceği anıları olan çocuklardır.

Mehmet KARAGÖZ **AÇIK MEKTUP**

Sevgili Öğretmenim,

Size bu satırları umudumuz, sevincimiz olduğunuz ve varlığınızla bizleri güçlü kıldığınız için yazıyorum. Belki çok kez içimizden geçirdiğimiz ama söylemek için hep ertelediğimiz güzel duyguları kelimelere, kâğıda da dökmek lazım bazen.

Değerli öğretmenim, siz öğrencilerinizin gözünde her zaman aydınlatan ve ışık saçan bir yıldızsınız. En büyük rol modelsiniz bizler için. Attığımız adımların izlerini takip eder, gölgenizde dolaşır tüm öğrencileriniz. Yanlış yapma ihtimaliniz yoktur sizin. Arkanızdan gelen koca bir nesil vardır hep, bizler varız.

Öğretmenim, ideallerinizi yüksek tutmazsanız sizi takip eden neslin gözleri ufka bakamaz. Ellerinizi, yüreğinizi kocaman açmazsanız merhamet pınarlarınızı akıtmazsanız, bizler ziyan oluruz. Bütün umudumuz sizsiniz öğretmenim. Yalnız da olsanız doğru adımlar atmalı, sizi umutla bekleyen gönüllere yol göstermelisiniz.

Herkes çalıştığının karşılığını alır, ben de öyle oldum. Dikkatsizim, dalgımın, kıpır kıpırım çoğu kez. Siz ders anlatmak için uğraşırken ben etrafıma bakar, silgiyle oynar, başka dünyalara dalar giderim. Siz yine de durmadan usanmadan bilgi ve sevgi sunarınız bizlere.

Öğretmenim, sizi çok seven ve anlayan bir evladınız olarak sizden bazı isteklerim, beklentilerim de var: Beni diğer arkadaşlarımla kıyaslamayın mesela. Kim bilir bende olan bir yetenek de onda yoktur belki? Beni iyi yetiştirirseniz bu yeteneğimi birlikte keşfetme şansımız olur. Ama bunun için bana bir şans verin, beni anlayın, başkalarına göre değil; beni, ben olduğum için sevin.

Bir mektup bir köprü olur çoğu kez, iki kişi arasında değil; iki gönül arasında.

Sağlıcakla kalın, canım öğretmenim...

Muhammed KURNAZ **HÜZÜN**

Sonbahardı, seninle geçiyorduk o yollardan,
Topraklardan.
O sıra hava bir hüznün taşıyordu.
Hüznün yavaş yavaş bize yaklaşıyordu.
Gönlümüzde yepyeni bir duygu yeşeriyordu.
Rüzgardan değildi bu hüznün,
Hatırladım değil mi havada bir serinlik,
Tatlı bir hayal gibi kalbim acı, gözlerim yaşla dolmuştu.

Can Tahsin YALMAN **EĞİTİM VE BİLİM**

Eğitim amacı insanın toplumsal yaşama hazırlanması, kişiyi bilimsel ve güvenilir bilgiye taşımasıdır. Bilimin amacı ise insanı, doğayı, yaşamı anlayarak ve çözümlenerek insanı dolayısıyla da onun yaşamını etkilemektir.

Eğitim ve bilim bir arada ve birbirini destekleyerek aynı kulvarda ilerlemelidir. Bunun için okullarda, ders kitaplarında bilimin ve kültürün ağırlıklı olması gerekir. Bilim ve kültür insan için en önemli olgulardandır. İnsanın doğada varolması, doğayla etkileşim içerisinde olması kısacası yaşamı bilim ile mümkündür.

Bilim ve kültür insanın kendini geliştirmesinde, doğruyu bulmasında, başarılı ve kültür sahibi bir birey olmasında ona yardımcı olur. Okullarda bilimsel ve kültürel faaliyetler bu yüzden çok değerlidir çünkü bilim ve kültür hayata ne kadar dahilse o kadar nitelikli birey var demektir.

İnsanın varlığını anlamlandırması, kendini tanıması, bilinçli ve aydın bir kişi olabilmesi için felsefe, biyoloji ve tarih gibi alanlarda bilgi ve birikimini arttırması gerekmektedir.

Ünlü düşünür Democritus'un da dediği gibi :”Biz hiçbir şey bilemeyiz. Doğru ancak gerçeğin derinliğinde bulunabilir.”

Yunus Emre DENİZLİ **YAĞMUR VE ÇOCUK**

Sonbaharın ortaları, ekimin ilk günleriydi. Kış artık kapıdaydı, kış hazırlıkları başlamıştı.

Herkes sıkı sıkı giyinirken o, yazlık elbiseleriyle dışarıdaydı. Sabahın bu ilk saatlerinde kısa elbiselerle, okulun önünde oynuyordu. Yoldan geçenlerin dikkatini çekse de soğuk esen rüzgâra ve gelip geçenlerin bakışlarına aldırmadan oradan oraya koşuyor, kendi hayal dünyasında türlü oyunlar oynuyordu.

Bir ara bir sokak köpeği ilişti gözüne. Köpek çok siskaydı, tıpkı kendisi gibi... Çocuğun bu denli zayıf olması da insanların dikkatini çekmişti.

Oyunu bırakıp köpeğin peşine takılan çocuk, onunla sokak sokak geziyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan köpeğin peşinde dolaşan çocuk, en sonunda kaybolduğunu anladı ve durdu.

Biraz soluklandı ve etrafına bakındı, kimseler yoktu. Yağmur, yavaş yavaş yağmaya başlamıştı. Damlalar sıska kollarına çarpıyordu. Korkmaya ve üşümeye başlamıştı. Sonunda hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. O sırada karşı yoldan bir polisin geçtiğini gördü.

Cemil Bey, nöbetten çıkmış, gecenin yorgunluğuyla evine dönüyordu. Tüm yorgunluğuna rağmen küçük çocuğu fark etmiş ve kaybolmuş olabileceğini anlamıştı.

Zaten korkmuş olan çocuğu ürkütmemek için sakın ve cana yakın bir sesle: -Sen kayboldun sanırım evladım, dedi. Gözündeki yaşları silen çocuk, çekinerek başını “evet” anlamında salladı.

Sanki yağmur dinmiş, güneş açmış; üşüyen bedeni ısınmıştı. Cemil Bey, çocuğun umudu olmuştu.

İMTİYAZ SAHİBİ

Müslüm DEMİR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sevgi ÖZDEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül GÜRCAN

Büşra İNÖZÜ

GÖRSEL DANIŞMAN

M. Cihan CİDETLİ

YAYIN KURULU

Şengül GÜRCAN

Büşra İNÖZÜ

M. Cihan CİDETLİ

Sevgi ÖZDEMİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Esen Sk. No13 Çubuk / ANKARA

03128371505